

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 487/2020
17.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Луке Јововића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К број 420/19 од 25.11.2019. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 број 38/20 од 09.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 17. јуна 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Луке Јововића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К број 420/19 од 25.11.2019. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 број 38/20 од 09.03.2020. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у преосталом делу **одбацује**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К број 420/19 од 25.11.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 3 месеца за свако од извршених кривичних дела, окривљеном је на основу одредаба чланова 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 5 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 264. ЗКП, окривљени је обавезан да оштећенима надокнади све трошкове кривичног поступка у износу од 60.000 динара, а на основу члана 261. ЗКП обавезан је да суду плати на име паушала износ од 5.000 динара, све у року од 2 месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 број 38/20 од 09.03.2020. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА – адвоката Луке Јововића,

пресуда Основног суда у Врбасу К број 420/19 од 25.11.2019. године преиначена је у погледу одлуке о казни, тако што су окривљеном за свако од извршених кривичних дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, у односу на оштећену ББ и у односу на оштећеног ВВ, применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ утврђене казне затвора у трајању од по 2 месеца, након чега му је применом одредаба чланова 64. и 65. КЗ изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 3 месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 1 године не изврши ново кривично дело, док је жалба Основног јавног тужиоца у Врбасу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у преосталом делу потврђена.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Лука Јововић поднео је захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Вишег суда у Сомбору Кж1 38/19 од 09.03.2020. године, с тим што из образложења произилази да захтев подноси и против првостепене пресуде, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП и због повреде одредаба члана 261. став 2. тачка 7) у вези члана 265. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да су и првостепени и другостепени суд пропустили да цене карактер и квалитет изговорених речи од стране окривљеног – „Неће ме нико истерати из куће, ако треба запалићу је“, а које речи према ставу браниоца не могу имати карактер безобзирног понашања којим би се угрозило душевно стање чланова породице, јер је овако формулисана наводна претња оштећенима условног карактера, те не може имати битне елементе кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ. Стога, према наводима захтева, у конкретном случају не постоји предметно кривично дело, па је суд повредио закон на штету окривљеног оглашавајући га кривим због предметног кривичног дела.

Изложени наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног касационог суда, не могу се прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ чини онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним

понашањем, угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице.

По оцени овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде, у којој је наведено да је окривљени критичном приликом, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, те свестан свога дела и хтео његово извршење, безобзирним понашањем угрозио душевно стање чланова своје породице – своје мајке ББ и свог брата ВВ, на тај начин што је причајући телефоном изашао на прозор од куће који гледа према тераси на којој су били оштећени и изговорио речи „Неће ме нико истерати из куће, ако треба запалићу је“, које речи су јасно чули оштећени који са њим живе у заједничном домаћинству, а што је изазвало страх код оштећених, при чему је био свестан да је његово дело забрањено, јасно произилази са се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва објективна и субјективна обележја два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, због којих је правноснажном пресудом и оглашен кривим.

При томе речи које је окривљени изговорио критичном приликом, супротно наводима изложеним у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени овога суда, имају карактер дрског и безобзирног понашања којим се угрожава спокојство чланова породице и не представља „наводну претњу оштећенима, која је условног карактера“, како то неосновано истиче бранилац окривљеног у поднетом захтеву.

Стога захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу којим се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењен неоснованим.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указује се и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, па како наведена повреда не представља законски разлог због ког је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, у уводу захтева указује се на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, као и на повреду одредаба члана 261. став 2. тачка 7) у вези са чланом 265. став 1. ЗКП, што би представљало повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, а због којих повреда је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљенима преко бранилаца.

Међутим, како бранилац у образложењу захтева ниједном речју не указује у чему се наведене повреде закона састоје, то захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева опредељење о којој тачно повреди закона је реч и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбачен јер нема законом прописан садржај.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3)

ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић